

Den första:

En förglig och rörande

Wisa

om

Prestens dotter i Taubenhann

och

Riddar von Falkenstein.

Den andra:

Glickor jag beder etc.

Säljes i Bokhandeln Unionsgatan 41.

En ny och wacker men sorglig wisa.

1. I Kyrkoherdens trädgård i Taubenhau
Går ett af de nattliga spöken.

Det susar så ängsligt wid Lössalens fot,
Det prasslar och spraklar och strider emot,
Lif duswan som gripes af höken.

2. Wid groddammen smög det om natten ett blos,
Som sorgeligt flammar och skiner.

Det had' ingen wärt hwarken rot eller hägn,
Gj nånsin så faller der dagg eller regn,
Blott vinden som klagande hwiner.

3. Här Kyrkoherdens dotter i Taubenhau
Stod en gång i flor som en blomma.

Dch menlös war flickan och wacker hon war,
En mängd utaf friare sågs alla dar,
Till henne i prestgården komma.

4. Dch der bortom backen på kullen ett slott,
Såg ned öfwer byar i dalen.

Det prälar så pråktigt i rikedom och smak,
Som speglar dess fönster, som stål är dess tak
Som glänsande silfwer portalen.

5. Der lefde en herre i sus och i dus,
Baron Falkenstein, så säger hans saga.

At Slottet ser jungfrun beständigt på sned
Beständigt flår hjertat då ungherren red
I lysande rustning att jaga.

6. På rosenrödt papper till henne han skref,
Omrandad med gyllene kanter.

Han fände infattad i perlor och guld,
Sin bild uti hjertform så wacker och huld,
Derjemte en ring af demanter.

7. „Rosetta, låt dem komma och rida och gå,
Haf mod att ge forgen åt alla.

Dig tror jag att lotten som dig är bestörd

Dig tror jag den ståtliga riddarn är wård
Som bönder och gods kan befalla.

8. Jag önskar nu gerna med dig ett par ord
I hemlig förtrolighet språka.

Jag önskar få höra mitt öde af dig,
Kom frukta för ingen, förtro dig åt mig,
Kom låt mig i aften dig råka.

9. I aften wid midnatt när waktelens sång
I hmetåfren nedanom hagen.

Då näktergals hanen hörs locka sin brud,
Med kärlekens ömma förtrollande ljud
Kom, låt mig ej blifwa bedragen."

10. Han kom i sin yfwiga slängkappa swept,
Han kom i den mörkaste stunden.
Han smög sig omgjordad med wapen och spjut,
Så tyft som en wältnad så tyft smög han ut,
Och gaf några smulor åt hunden.

11. Han wiste att wägen med swekfulla ord
Till öra och hjerta sig leta.
Den älsfande alltid så lättrogen är,
Han wiste att med sina ömma begär
Den slockan så listigt få narra.

12. Han swor henne trohet så helig och dyr,
Han wiste så listigt sig slocka.
Och huru hon stridde och huru hon brann,
Blef hon öfwerwunnen och åter swor han,
Det skall icke ångra dig slocka.

13. De gingo till löffalen dystert och tyft,
Som blommande häggar omhwiſta.
Der slog hennes hjerta der glödde des's mund,
Der blef hennes oskuld i frestelsens stund,
Så grymt och så nedrigt förgiftad.

14. Så snart ärtestänglarna rundtomkring dö
Förwiſnade blommorna störde,
War slockans munterhet redan sin kos
Till snö förblefnade kindernas ros
Och elden i ögonen döde.

15. När rågen begynte för sommarens flägt,
I gulnade wågor sig häfwa.

Då swällde hos slockan de klottrunda bröst,
Hon suckar och klagar och får ingen tröst,
Och tröjorna blefwo för snäfwa.

16. När lien gief fram öfwer ängar och fält,
Så underlig slockan sig kände.

Och när öfwer marken sig höstwinden drog
Och regnskuren strid i rågsfylen slog
Hon döljde ej mer sitt elände.

17. Des's fader en hård obewekelig man
Skrek högt till den arma Rosetta:

"Förbannade slocka hwad har du nu gjort,
Fort fly från min åsyn olyckliga, fort,
Och skaffa förföraren till rätta.

18. Han smodde des's yfwiga hår om sin hand,
Så grym war des's faderliga wälde.

Der halp ingen klagan der halp ingen bön
Han slog hennes hud som war hwit och så skön,
Den blödde, den swed och den swälde.

19. Han dref henne ut i den kolswarta natt,
Der kring henne stormarna tjuta.

Hon klättrar de tornwårta klipporna opp,
Hon sträfwar till Falkensteins port i det hopp,
Att tröst för sitt lidande njuta.

20. Hon kastar sig snyftande intill hans bröst
Hon tigger, hon ber och hon gråter.

"Den förnedring du gjort mig förbättra igen,
Du är ju densamma som gjorde mig den,
Och säg hwilken tröst står mig åter."

21. Han swarade: "Slocka, det gör mig så ondt
Din fader sin grymhet skall betala.

Blott ge dig tillfreds du skall finna hos mig,
Förplägning och skötsel och sedan med dig,
Jag härom får widare tala."

22. "Ack frågan är icke om skötsel och bröd,
Det ger mig ej åter min ära.

Du swor en gång heligt att ta' mig till brud,
 Det gjorde du båd' inför mittne och Gud,
 Af fader och prest mig begära."

23. "Narvaktiga flicka så mente jag ej,
 Hur kan jag till hustru dig taga.

Jag drar ju min härkomst af adeligt blod
 Blott för din wackerhet jag dig tog
 Min slägt skulle skämmas och klaga.

24. "Ack Gud, du förrådise bof till helwet'
 Må dig för din falskhet fördomma.

Som fru war jag nära ditt adliga blod,
 Och mins du den stunden då du hade mod
 Din slägt för din låga att glömma?"

25. "Min wän, jag skall göra för dig hwad
 jag kan

Du må som min husjungfru börja.
 Du känner den hyggliga jägarn jag har,
 Han vinner ditt tycke din hand och blir far
 Och jag will för hemgiften förja."

26. "Så känne du niding hur roligt det är
 Förtwisla om ära och lycka.

Gör nu på din skamliga lefnad ett slut,
 Och jaga en kula genom tinningen ut,
 Och se'n må dig djeslarne stycka."

27. "Hwarthän nu, hwarthän nu, barmhertige Gud,
 Hwarthän uppå jorden mig wända?"

Förtwislad, förlorad till heder och hopp,
 Hon till den olyckliga trädgården lopp,
 Och gjorde på lifwet en ända.

28. Hon digna der maktlös till hand och till fot,
 Hon kröp till den löfbundna salen.

Der tog hon sitt läger bland wisknade spö,
 På prasslande löf i den yrande snö,
 Der låg hon bestormad af qwalen.

29. En gråtande gosse framfödde hon der
 Med wild, outsägelig smärta.
 Der såg hon sitt ödes förfärliga mål.

Hon ref ur det yfswiga håret en nål,
 Och stack i den nyföddes hjerta.

30. Hon uppref med blodiga händer en graf
 Wid dammen inunder en backe.

"Här hwile du nu, min olyckliga son,
 Här hwila för alltid för jemmer och hån,
 Från galgen mig korparna hacke."

31. Och när hon fulländat sitt blodiga dåd,
 Då först hennes sans återwänder,
 Hon ropte af fasa för samwetets ljud:

"Hwad gjorde jag nu O, min Herre och Gud;"
 Hon ropte; hon wred fina händer.

32. På galgbacken högt bakom trädgårdens mur
 Och högt ibland stegel och hjulen

Ses hennes dödfskalle än från en stång,
 Se ned öfwer grafwen blott tre quarter lång,
 Så dyfter så stum och så mulen.

33. Der smyger en skugga så sorglig och blek,
 Då nätterna steglen betäcka.

Från galgbacken neder till groddammens strand,
 Will släcka den lilla oroliga brand
 Hon suckar och kan den ej släcka.

Wisa.

Flickor, jag beder
 Tro hwad jag säger
 Liten ej mycket på karlars parole!
 De figurera, komplimentera,
 Blott att få spela förledarens rol.
 Listigt lägga de sin snara,
 Och sin kärlek de förklara,
 Men, wi flickor skratta bara
 Blifwa på wår wakt

Ty allt hvad de sagt
 Nog innan kort,
 De glömma bort.

Derför jag beder: Tro hvad jag säger
 Och liten ej mycket, nej liten ej mycket
 På karlars parole.

Må vi betänka
 Rorgar att skänka,
 Sällre än lida chagrin och förtret!
 Allten er bara Allt få erfara
 Karlarnes nycker och ombytligket!

Evig trohet de oss swärja, ack de falska;
 Uti snaran de oss snärja,
 Om vi oss ej mot dem wärja

Deras list och swelk;

Ty, fjärlin list,

De fly sin kos Från ros till ros

Derför jag beder: Tro hvad jag säger,
 Och liten ej mycket, nej liten ej mycket
 På karlars parole!